

Siesta nedel'a cez rok B

14. február 21

Mk 1, 40 – 45

Milé sestry a bratia v Kristovi

Ak čítame dnešné bohoslužobné čítania o malomocenstve a o nariadeniach, ktoré sa týkali kontaktu s malomocnými, vzdialene to pripomína súčasnú pandemickú situáciu: nariadenia, ktoré dnes obmedzujú kontakt s chorými. Dokonca - keďže sa jedná o neviditeľný vírus, dnešné nariadenia idú ešte ďalej a obmedzujú aj kontakty zdravých (či domnelo zdravých) – s úmyslom zamedziť množenie vírusu. Na druhej strane aj niekdajšie malomocenstvo predstavovalo vážny zdravotnícky problém. Zákaz styku s malomocnými preto Tretia kniha Mojžišova – Levitikus v snahe dodať mu väčšiu vážnosť sformulovala ako priamu reč Boha.

Mnohým mohla v dnešnom evanjeliu imponovať Ježišovu smelosť, s akou prekročil hranice vtedajšieho tabu, vtedajších nariadení. Ale miesto prvoplánového prenášania tohto textu do súčasnosti (veď sa nejedná o úplne identickú situáciu) skúsme si radšej - podobne ako evanjelista Marek – položiť otázku kto bol Ježiš. Pýtajme sa v mene súčasného človeka, ktorý už zväčša nie je vychovaný a odchovaný kresťanskou kultúrou. Pokúsme sa odložiť zaužívané pohľady a hľadajme Ježiša a jeho pravdu bez nich. Mechanické prenesenie Ježiša do dnešného kontextu, nám automaticky neposkytne návod čo a kedy máme robiť. Ježišovu pravdu hľadajme skôr nanovo. Veď aj On bol, ako sme dnes videli, ochotný zanechať zaužívané, zabehnuté praktiky (ktoré nepochybne mali svoj význam, svoj zmysel) a hľadať nový prístup k druhému človeku.

Na Ježišovi (nielen v dnešnom evanjeliu) vidieť ako sa nenecháva spútať tradíciami svojej doby, spôsobmi uvažovania a zvykmi väčšiny, namiesto toho zakladá nový spôsob uvažovania a hlavne konania. Vychádza z druhého človeka, z jeho situácie, z jeho potrieb. Vstupuje do rozhovoru s druhým človekom, prijíma ho takého aký je (aj s malomocenstvom, s chorobami, či hriechmi). Takto Ježiš nepostupoval len v dnešnom evanjeliu, môžeme to skôr pozorovať ako stály dynamický spôsob kontaktu s druhým človekom, ktorý sa nebojí začať niečo nové.

Ešte dôležitejšie je Ježiša nevnímať len cez jeho slovo (slová, texty), skôr vnímať spôsob jeho konania. Jeho skutky sú nezriedka prekvapujúcou udalosťou, ktorú sa ani nesnaží vysvetliť slovom. Napriek tomu adresáti jeho konania zakusovali cez Ježiša Boha, príklon Boha k svojej osobe, stretnutie s Ním. Ježiš slová nepoužíval ani na svoju obranu, učí aj nás neschovávať sa za slovom. Jeho slová boli skôr skutky, vyzýva nás hľadať novú cestu – jedná sa o konfrontáciu pravdy s našou bytosťou. Aj nás Ježiš pozýva stávať sa Božími deťmi. Spisovateľ Patrick Roth hovorí, že Bibliu, jej jednotlivé udalosti, aj tie na prvý pohľad menej podstatné, vonkajšie by sme mali vnímať cez svoj vlastný životný príbeh, cez udalosť nášho života. Trochu nadnesene by sme mohli povedať, že náš život sa takto má stávať súčasťou Božieho slova tu teraz. Pretože inak zostane aj pre nás Biblia len dávny textom.

Ak sa nám ale podarí vnímať Bibliu ako súčasť nášho života - napriek jej zdanlivej rozpornosti, (ak nebudeme za každú cenu zahládzať ani jej protirečenia), ak ju budeme vedieť prijať do života ako inšpiráciu nášho konania, tak nás neprekvapia ani dnešné slová apoštola Pavla: „či jete alebo pijete, či už čokoľvek iné robíte, všetko robte na Božiu slávu.“ (1 Kor 10, 31) Aj keď Pavol mal na mysli

varovanie kresťanov, aby sa ľahkovážne nezúčastňovali na jedle obetovanom modlám, predsa tieto smelé slová nás zároveň vyzývajú chápať náš život ako skutok, cez ktorý sa aj iní môžu dotknúť Boha.

Možno nám potom nepadne zaťažko dodržať ani súčasné pandemické nariadenia: nielen z obavy pred vlastnou nákazou, ale aj preto, aby sme náhodou nenakazili niekoho iného a aby sme svojim dodržiavaním predpisov prispeli (aj keď len svojim drobným dielom) k zamedzeniu šíreniu nákazy.

Viliam Arbet